

85 Een verwarrende droom

Ze had ons verleid. Zo kwam het dat we op de laatste, minst warme dag van onze vakantie op haar terras zaten om een gutbürgerliche lunch te gebruiken. Ze had ons onder de luifel een mooie, beschutte plek tegen de muur van het restaurant aangeboden en een infraroodstraler aangezet. Zo werd het warempel nog behaaglijk ook!

Onze camperreis van vier weken was achter de rug. Ruim veertien dagen hadden we, met veel zon, volop genoten van de Italiaanse kunst en cultuur, met bezoeken aan onder meer Verona, Bologna, Assisi, Recanati en Sienna. Waar ik het meest van onder de indruk was? Hoe kun je een keuze maken uit de overweldigende schoonheid van eeuwen kunst die aan je ogen voorbijtrekt? Toch waag ik het erop.

Een beetje verstopt staat, naast de preekstoel in de *Chiesa di San Fermo* in Verona en omringd door eeuwenoude kunst, een moderne, eenvoudige beeldengroep *l'Annunciazione*. Geen – al of niet zwevende – engel met vleugels die luidkeels roept dat Maria zwanger is. Nee, je ziet een engel die ingetogen aan Maria, die zelf nog van niets weet, een geheim vertelt dat nog niet voor andermans oren bestemd is. Wat een vondst. De foto toont niet, hoe de beeldengroep in werkelijkheid te zien is. Ik heb clandestien enig sloop- en verhuisswerk moeten verrichten: pal voor het beeld staat een wit vel karton waarop een toelichting wordt gegeven, een felle lamp werpt een macaber licht; een centimeters dik rood kabelkoord rondom het beeld moet (tevergeefs) voorkomen dat bezoekers zich daaraan vergrijpen. Papier, lamp en koord heb ik laten verdwijnen om de foto te maken.

Het zij me vergeven; ik heb alles schielijk teruggezet, dat wel.

Naast (en grotendeels na) die overweldigende cultuur gaven wij ons over aan de natuur. We vertoefden aan de twee zeeën die Italië aan de oost- en westzijde omringen en aan de Bodensee; we stonden aan de oever van de Neckar en de laatste tweeëneenhalve dag op een camping aan de Rijn bij Köln – naast kilometerpaal 681, tien meter van het water. We fietsten langs de oever zeven kilometer naar de stad en zo kwam het dat we door een vrouw met prachtig donkere ogen werden verleid.

Twee meter bij ons vandaan zat een groepje van vier mannen, drie geslachten om zo te zien. Ze dronken een groot glas bier, haptten wat weg en waren vooral druk in gesprek. Nadat de gastvrouw onze bestelling had opgenomen, voegde ze zich in het gesprek van de vier mannen, waarbij de vrouw het hoogste woord voerde en de mannen vooral heel intensief luisterden. Wij dachten dat ze een Slavische taal sprak. Toen ze weer bij ons kwam, vroeg ik haar met enige schroom of ik haar mocht vragen welke taal zij sprak. Die vraag was het begin van een mooie, indruk makende gedachtewisseling. Nee, ze sprak Perzisch, kwam uit Iran, voor haar nog altijd Perzië en was, na de val van de Sjah en de uiteindelijke machtsgreep van de geestelijken, tijdens de daarna uitgebroken oorlog met Irak naar Europa gevlucht, 27 jaar geleden. Ze vertelde honderduit – hoe gelukkig ze was om in Duitsland te mogen leven, hoe haar moeder nog eenzaam in Iran leefde. Waarom ze nooit, nooit meer zou teruggaan.

We realiseerden ons naderhand, hoe dat gesprek van de vrouw met de vier Iraanse mannen voor ons wellicht de mooiste verbeelding was van de geweldige ontwikkeling die deze vijf van oorsprong Perzische/Iraanse mensen in Duitsland hadden doorge-

maakt. Hoewel we uiteraard geen woord verstonden van wat de vijf met elkaar bespraken, was het prachtig om te zien met welke kracht van woorden deze vrouw sprak en hoe intensief deze mannen haar woorden tot zich namen. Zij had wat te zeggen!

Onze ontmoeting met mensen uit andere landen en culturen beperkte zich overigens niet tot deze vrouw. Vooral Louise heeft een groot talent om mensen aan te spreken en een openheid die het aantrekkelijk maakt haar aan te spreken!

Wie reist door ons Europa en daarbuiten en zich openstelt voor andere mensen, voor andere culturen, ervaart dat wij geen andere keuze hebben dan samen te leven, over grenzen heen.

Toen wij donderdagavond, na een laatste tocht van 239 kilometer weer in de vertrouwde omgeving van ons plein waren, keken we voor het slapen gaan – met een glas wijn – nog even naar Jinek. Gewoon even lekker uithangen. Het ging onder meer over het wereldkampioenschap voetbal, waarvan de eerste wedstrijd – tussen Rusland en Saoedie-Arabië – die middag was gespeeld. Maar wie goed keek en luisterde bemerkte dat het eigenlijk niet over voetbal ging. Een Russische, met een Nederlander gehuwde vrouw vertelde in vloeiend Nederlands hoe haar hart nog altijd met Rusland verbonden was. Maar er was tegelijk geen twijfel: ze leefde in Nederland en was Nederlandse. Enkele jonge Arabieren vertelden in mooi Nederlands trots hoe goed hun landgenoten konden voetballen, hoewel ze met 5-0 hadden verloren. Ze deden de medicijnenstudie in Groningen, ze namen volop deel aan onze cultuur. Ik werd daar blij van. Zoveel, vooral jonge mensen die willen leven in een wereld zonder grenzen. Je kunt van je (geboorte)land houden, je kunt chauvinistisch naar voetbal kijken en hopen dat 'jouw' land wint én je kunt tegelijk in een ánder land wonen, daarvan houden, Europeaan zijn, wereldburger. Je hebt geen keus en zo wil je het ook.

Er is ook een andere kant. In diezelfde uitzending zagen we Philip de Winter, de kopman van Vlaams Belang in het Belgische parlement op een ophitsende manier racistische, xenofobe taal uitslaan. Hij stelt zich op als de vertegenwoordiger van mensen, die bang zijn voor een wereld met open grenzen, die vrezen dat ze overlopen worden door de hordes uit andere werelden, die leven met een gesloten wereldbeeld.

Miljoenen mensen, vooral jongeren, dromen dat ze ooit zullen delen in de welvaart die nu al ons deel is. Dat is een legitieme droom want welke rechtvaardiging is er voor het feit dat grenzen medebepalend zijn voor jouw welvaart? Wij kunnen niet anders dan uitspreken dat die droom gerechtvaardigd is. Maar het is wél een verwarrende droom. Want wie de problemen bagatelliseert die samenhangen met deze droom, draagt niet bij aan het verwezenlijken van die droom en helpt bange mensen niet.

Dat maakt ons leven zo fascinerend: mooie, legitieme dromen kunnen heel verwarrend zijn, maar ze mogen en moeten gedroomd blijven. 'I have a dream!'

Muziek 9:

Ongekend geliefd, populair zo je wilt, is het *GLORIA* van Vivaldi, ook de componist van de *Vier Jaargetijden*. Tijdens onze vakantie zong onze schoondochter Jente Hof met het koor *Puur Zang* in Zwolle onder meer dit werk. Helaas konden wij er niet bij zijn.

Voor wie het werk niet kent, zullen de hier volgende twee delen een mooie ontdekking zijn!

Het eerste deel [Vivaldi – Gloria RV 589, deel 1 Gloria](#) is snel, ongekend levendig, blij. Of je wilt of niet, Vivaldi neemt je mee in de vaart van deze muziek.

Het tweede deel [Vivaldi – Gloria RV 589, deel 2 Et in terra pax](#) bezingt de bede om vrede op aarde. De zeer ingetogen muziek contrasteert enorm met het eerste deel en juist daardoor is ze zo mooi!

Reageren? klik [hier](#)

